

Iz Banjaluke je dr Butozan otišao u partizane, prešavši težak i naporan put, od običnog borca Banjalučkog bataljona i komesara do čina pukovnika Jugoslovenske narodne armije. Pored toga, on je bio član Odbora za odbranu Kozare, referent saniteta za Bosansku krajinu, referent korpuskog saniteta, član oblasnog NOO za Bosansku krajinu, većnik ZAVNOBIH-a, većnik AVNOJ-a, ministar za poljoprivredu i šumarstvo, ministar zdravlja i socijalne politike, ministar za nauku i kulturu, sekretar Prezidijuma skupštine BiH i republički i savezni poslanik. Uz to, prof. Butozan je bio član Centralnog komiteta KP BiH, član Glavnog odbora SSRN, zatim Saveza boraca, predsednik Udruženja univerzitetskih nastavnika SFRJ itd. itd. Skoro je nemoguće nabrojati sva njegova zaduženja i njegove funkcije.

Pored svojih političkih funkcija u oslobođenoj domovini, prof. Butozan se živo založio za osnivanje Univerziteta u Sarajevu i bio matičar fakultetima: Poljoprivrednom, Medicinskom i Veterinarskom. Uz to bio je redovni profesor na Veterinarskom fakultetu u Sarajevu. Njegovo je delo i Naučno društvo Bosne i Hercegovine koje je pod njegovim predsedništvom postalo Amademijska nauka za BiH, pa je bio i prvi predsednik te Akademije. Uz to je bio i prvi rektor Sarajevskog univerziteta, dekan Veterinarskog fakulteta, direktor Veterinarskog instituta, dugogodišnji (upravo punih 15 godina) predsednik i, najzad, doživotni i počasni predsednik Saveza društava veterinarara i veterinarskih tehničara SFRJ, kao i predsednik i takođe počasni i doživotni predsednik Naučnog društva za istoriju zdravstvene kulture Jugoslavije.

Prof. dr Vaso Butozan je dobio bezbroj priznanja za svoj veoma plodni naučni rad. Tako je on bio počasni doktor Sarajevskog univerziteta i počasni doktor veterinarske medicine Humboldt univerziteta u Berlinu. Pored toga, on je bio redovan član Akamedije nauka u Njujorku, redovan član Akademije nauka u Sarajevu, počasni član Akademije poljoprivrednih nauka DR Nemačke, dopisni član Srpske akademije nauka i umetnosti, dopisni član Slovenačke akademije nauka, redovan član Naučnog društva za istoriju zdravstvene kulture Jugoslavije, član Office International des epizooties u Parizu, kao i dobitnik 27-julske nagrade BiH za naučni rad.

Bezbroj puta sam bio svedok njegove zaista poslovične upornosti i vrednoće. Taj čovek kao da nije znao za umor. Radio je stalno, i to uvek prislan i uz osmej, bez koga se nije dao zamisliti njegov dragi lik. I uvek lepa i utešna reč, ljudska, koju je imao za svakoga.

Zbog njegovih vrlina koje su ga krasile kao čoveka, njegovog ogromnog životnog dela, njegovog stava i doslednosti, srećni smo što je bio naš drug, član i predsednik i, naravno, istovremeno beskrajno tužni što ga više nema među nama.

Dragoljub DIVLJANOVIĆ

Prim dr JOVA POPOVIĆ
(1893—1973)

Rođen je 1893. u Adi, osnovnu školu završio je u rodnom mestu, nižu gimnaziju u Senti, višu u Srpskoj gimnaziji u Novom Sadu. Diplomirao je na Medicinskom fakultetu u Budimpešti 1919. posle prekida studija zbog vojne službe u prvom svetskom ratu. Bolnički staž obavio je u Državnoj bolnici u Novom Sadu, a specijalizaciju iz okulistikke u Berlinu na Klinici znamenitog profesora Krikmana. Potom radi kao sekundarni lekar na Očnom odeljenju Opšte bolnice u Beogradu pod stručnim rukovođenjem dr Đorđa Nešića, kasnije profesora, a taj rad se tada uveliko usklađuje s nivoom predstojećeg ranga Klinike, jer je osnivanje Medicinskog fakulteta u pripremi.

U tom radu Jova Popović uzima aktivnog učešća veoma ambiciozno s već stečenom solidnom spremom. Vrednost tog njegovog rada zapazio je i velikan naše patologije prof. Đorđe Joannović koji ga je podsticao na dalja naučna stremljenja. Stvarno je napredovao i dao je u to vreme, a i kasnije, 13 stručnih naučnih publikacija.

Naučnu karijeru, međutim, nije nastavio, već prihvata rad na terenu na položaju šefa Očnog odeljenja u Somboru, a potom u Vel. Bečkerek (Zrenjaninu) 1927. gde radi do kraja radnog staža 1958. g., kada je penzionisan.

U zrenjaninskoj Bolnici uslovi lekarskog rada tada nisu bili povoljni, mada je u njoj postojala specijalistička služba, zasnovana kao prva još od 1906. godine, prvenstveno zbog teške endemije trahoma po celom Banatu. I pored mnogih nastojanja celokupne zdravstvene službe, a posebno okulističke, endemija je bila teško savladiva. Već naredne 1928. godine uspeva Jova Popović da se Odeljenje proširi radi smeštaja većeg broja teških bolesnika kojima preti slepilo. Stalna borba protiv trahoma unekoliko ometa veći razmah ostale okulističke službe. Uspešno je suzbijen trahom tek putem široko sprovedene erakidacije u godinama 1949—61, u kojoj je Jova Popović pokazao veliko zalaganje, te glavna zasluga za ovaj kraj njemu pripada.

U ambulantama socijalnog osiguranja, Merkura i železnice činio je dragocene stručne usluge hiljadama očnih bolesnika iz celog Banata.

Kao prvom, njemu je priznato svojstvo primarijusa u zrenjaninskoj Bolnici.

Obavljao je više godina dužnost upravnika Bolnice, učestvovao je aktivno u radu Podružnice Srpskog lekarskog društva i više godina bio joj je predsednik, a i potpredsednik matičnog društva u Beogradu. Učestvovao je aktivno na kongresima i stručnim sastancima i u mnogim opštedruštvenim kulturnim akcijama. Imao je široku opštu kulturu, bio je ljubitelj umetnosti, posebno muzike. Tu je pokazao uspešnu stvaralačku aktivnost. Komponovao je oko 60 manjih dela, većinom pesama, koje su većinom ostale neobjavljene i poznate u manjem krugu, dok među objavljenima ona »Ko pokida sa grla đerdane«, na tekst Alekse Šantića, ne silazi ni danas s programa popularnih koncerata i radio-emisija i važi kao »tipična

narodna melodija«, što je dokaz koliko je autor pogodio stil narodnog melosa. Svoju muzičku kulturu razvijao je stalno, a započeo je da komponuje još u novosadskoj gimnaziji, gde je u to vreme nastavnik muzike Isidor Bajić i sam bio u usponu svog značajnog kompozitorskog afirmisanja.

Jova Popović je bio markantna ličnost, uvažavana i popularna.

Poslednjih godina bio je slab i bolešljiv. Umro je 4. avgusta 1973. Njegovom smrću okulistika gubi značajnog stručnjaka, društvena sredina pak istaknutog kulturnog pregaoca.

Zoran KAMENKOVIĆ

Mr ph.AUREL ŠTADLER
(1894—1973)

18. decembra 1973. godine preminuo je iznenada naš kolega mr ph. Aurel Štadler, apotekar u penziji, iz Palića kod Subotice.

Štadler je bio dobro poznat u Subotici, a i izvan nje, i to ne samo kao apotekar, nego i kao istoričar farmacije, književnik i aktivni kulturni radnik sve do kraja života.

Rođen je 17. novembra 1894. godine u Győr-u (Mađarska). Njegov otac Mavro (1855—1941) imao je onde apoteku, ali ju je oko 1903. prodao i s porodicom se odselio u Budim, gde je kupio apoteku na poznatom izletištu Svábhegy (danas Szabadsághegy) kod Budima.

Gimnaziju i fakultet je završio u Budimpešti, gde je i diplomirao 1918. godine. No, još 1912. godine je njegov otac prodao apoteku u Budimu i kupio apoteku na Paliću kod Subotice.

Mr ph. Aurel Štadler ostaje sada stalno na Paliću, gde radi u očevoj apoteci, isprva kao saradnik, a od 1922. kao provizor, da bi 1926. postao i njen vlasnik. Posle otkupa privatnih apoteka 1949. godine mr Štadler ostaje na dužnosti upravnika narodne apoteke sve do 1956. godine, kada je penzionisan.

Na sastancima farmaceuta često je istupao s raznim referatima iz oblasti farmaceutskih nauka. Vremenom ga sve više privlači istorija farmacije. Član je Međunarodnog društva za istoriju farmacije i aktivno učestvuje na sastancima tog Društva 1955. u Londonu i 1956. u Salzburg-u. Posle penzionisanja s velikom energijom radi na prikupljanju podataka o prošlosti subotičkih apoteka i na osnovu tih podataka piše u našim stručnim časopisima. Posebno treba da istaknemo njegov rad na XIX naučnom sastanku Naučnog društva za istoriju zdravstvene kulture Jugoslavije, kao i dve monografije o subotičkim apotekama na mađarskom jeziku (za period 1780—1918. i za period 1780—1945) koje su, na žalost, obe samo štampane kao rukopis. Možemo mirne duše da kažemo da sve što danas znamo o prošlosti subotičkih apoteka potiče iz onih podataka koje je on prikupio.

Pored interesovanja za probleme svoje struke, pokojni je kolega celog života ispoljavao ljubav prema književnosti, posebno poeziji. U vremenu od 1934. do 1944. godine objavio je deset knjiga: osam njih u stihovima i dve knjige aforizama u prozi.

Zanimala ga je i dramaturgija: pored nekoliko sopstvenih pokušaja na tom polju, godinama je na Paliću rukovodio amaterskom glumačkom sekcijom koja je pod njegovim rukovodstvom postigla nekoliko zapaženih uspeha.

Zanimale su ga i istorijske teme, pa je tako napisao studiju o prošlosti Palića, gde je obradio sve najvažnije momente afirmacije Palića kao letovališta, kupališta i lečilišta. Taj rad je otkupila uprava Kupališta i letovališta Palić.

Pokojni kolega bio je i strastveni lingvist. Bio je jedan od osnivača i najaktivnijih članova Kluba esperantista u Subotici. Pisao je na tom je-